

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ու վերջին ժամուն, կեանքիս կայծը դեռ ի սպառ չըմարած,
Պիտի գան անոնք՝ որոնց կարօքը մնաց մէջն իմ հոգւոյն,
Բոլորուին իմ շուրջ. մայրս պիտի գայ մոմերը վառած,
Պիտի անպայման գայ, բռնէ՛ ձեռքէս ու զիս սանի տուն:

Իրար տառապանք եղաւ լոկ,
Իսկ երազը՝ խաբկանք մընաց միշտ,
Կեանքն անցաւ ու միտքս մընաց բոկ,
Զիմացայ ո՛րն էր սուտ, ո՛րն էր նիւթ:

Նեոտեր ենք եզերքն այս հեռակայ՝
Ուր ամէնքը իրար կը դաւեն,
Մեր հոգւոյն մէջ Մութը կը սրգայ,
Ու չունինք պատրանքն իսկ ապաւին:

Սիրս ամայի է, կիսաւեր մասուն,
Զեն շողար հոն ա՛լ մոմերն ու նըրազ,
Խորսակուեր՝ առիփ, պատահանն ու դուռ,
Բոյն է դրբեր հոն բուն փութ մը տակ:

Կեանք, դուն եւ ես պիտի ա՛լ շուրջ զատուինք իրարմէ,
Յաւիտեանէ՝ յաւիտեան չըհանդիպինք ալ իրար՝,
Մեր սիրովէն աշխարհին ո՞վ պիտի օր մը պատմէ,
Մեր փէները փրմայփոս, մեր գրկանքները վարար:

Դուք որ մեր ցեղի արմատին կու տաք ձեր հարուածն անգութ,
Ազգասիրութեան կը հառէք պատգամ...
Զեր ամբողջ կեանքը կեղծիք է ու սուտ,
Պիտի յաւիտեան չընեքէ՛ ձեզի մոխիրըս անգամ:

Օ՛ր Մայր Բրնուրիւն, Օ՛ր Խորհուրդ անունը,
Երբ ես ա՛լ չըզգամ եւ ա՛լ չըլըսեմ,
Ի՞նչ պիտի՛ ունկնդրէ քու սիրոյ մըմունջն,
Ու Պէքովէնեան Մահերգերդ վսեմ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ